

Det synes jeg at man skal tænke lidt over, når der stadig væk er så mange, der siger: Vi vil heller ikke have Lissabontraktaten.

Hvorfor siger vi ja til Lissabontraktaten? Det gør vi, fordi den er et bedre traktatgrundlag end Nicetraktaten. Kunne den ikke have været bedre? Jo, vi ville gerne have haft den bedre, men nu er det jo sådan, at når man er 27 lande, når man jo ikke alt det, man gerne vil. Men nogle af de områder, jeg vil trække frem i dag, er, at den er bedre, fordi Europa-Parlamentet får større indflydelse. Det synes vi er vigtigt, fordi Europa-Parlamentet består af mennesker, der faktisk er valgt i deres lande, og det er vigtigt, at de får større indflydelse, så det ikke udelukkende er Kommissionen og Rådet, der sidder og beslutter.

Det er den også, fordi vi som en lille, men, mener jeg, meget vigtig ting får mulighed for, at 1 million borgere kan bede Kommissionen om at fremsætte forslag. Jeg er fuldt ud på det rene med, at Kommissionen ikke har pligt til at følge det her, men jeg vil sige, at det er første gang, vi får direkte adgang til, at borgerne direkte kan presse på over for Kommissionen, og det er vigtigt, at den mulighed bliver brugt.

Det er også vigtigt, at energiområdet bliver reguleret på sit eget grundlag og ikke bare som en del af det indre marked, og at vi selvfølgelig får nogle nye afstemningsregler, som jo i bund og grund er blevet nødvendige, fordi vi har udvidet EU ved den store udvidelse med ti nye lande fra Østeuropa og Baltikum. Det er en udvidelse, som SF har været stærk tilhænger af fra første dag.

Så til nogle lidt mere overordnede betragtninger om EU:

Vi mener, at EU er en nødvendighed. Vi lever i en verden, der bliver mere og mere tæt forbundet, og hvor der er og kommer store dagsordener, som vi skal håndtere på en ordentlig og bæredygtig måde. Lad mig nævne klimaet som en af de helt store dagsordener, vi står over for, og som er en hastende dagsorden. Vi ville være ilde faren uden et EU. Er EU's politik på området ambitiøs nok? Nej, det mener vi ikke, men vi må samtidig sige, at EU gør meget for at tage kampen op for en international aftale, der forpligter alle, hvad angår den fælles atmosfæreforurening, vi er udsat for. Det er faktisk EU, der som den eneste større organisation på globalt plan har påtaget sig et politisk lederskab på det her område. Vi havde ikke haft Kyotoaftalen uden EU – om man så kan lide EU eller ej, er det en

kendsgerning, at vi ikke havde haft den uden. Og vores mulighed for at få en tilstrækkelig ambitiøs klimaaftale i 2009 hænger også meget på EU og på det, vi gør i EU.

Kl. 13:16

Vi har også brug for EU for at få en ordentlig social udvikling i Europa. Vi har i dag meget diskuteret det pres, der er på konfliktretten, og det er efter vores mening dybt alvorligt. Men var vi stillet bedre uden EU? Det tror jeg ikke. Kapitalen har internationaliseret sig, virksomhederne er i stigende grad internationale, og vi har brug for en fælles politik, vi kan sætte op imod det her. Der vil jeg sige at vi skal slås i fællesskab. EU er en politisk kamplads. Der er nogle, der tilsyneladende stadig væk har den opfattelse, at når vi har en traktat, har vi et EU, og så er alt overstået. Nej, det er det ikke! Der er en stadig pågående politisk kamp på tværs af Europas grænser i Europa-Parlamentet og i de enkelte medlemslande i EU for, at vi får en stærk rødgrøn dagsorden på europæisk plan, og det slås vi for.

Oplever man så ikke tilbageslag og nederlag undervejs? Jo, det gør vi. Vi oplever tilbageslag og nederlag. Det gør vi også i dette Folketing, og jeg vil sige, at dem har vi oplevet rigtig mange af siden 2001. Får det os til at forkaste Folketinget som institution? Nej, selvfølgelig gør det ikke det. Derfor er mit budskab til de mange mennesker, som stadig væk er i tvivl om, hvorvidt Danmark skal være i EU: Kast jer aktivt ind i den politik, der har mulighed for at give os et stærkt socialt Europa, et stærkt grønt Europa, et åbent Europa og et Europa, hvor sikkerhedspolitikken bliver formuleret og formet som en sikkerhedspolitik, hvor de civile redskaber er det, der danner fundamentet for sikkerhedspolitikken. Det er så afgørende, at vi har så mange som muligt med i det her arbejde, både når vi arbejder med politik herhjemme, når vi arbejder med europapolitik herhjemme, og når vi arbejder på tværs af Europas grænser.

Jeg forstår godt, at der er mange, der indimellem tænker: Jamen det er alt for stort, at det er alt for uoverskueligt, vi holder os alligevel ude af det. Men jeg mener, det er en forkert måde at forholde sig til Europa på. EU er her, EU er en realitet, internationaliseringen er en realitet, og vi har brug for, at der er flere, der kaster sig ind i europæisk politik. Det behøver ikke at være på alle områder, det kan godt være på det område, man specielt brænder for.